

**Український державний університет в Москві
Украинский государственный университет в Москве**

Юрій Щикочихін

**Аналіз терору та насилля Комітету Державної
Безпеки (КДБ) та його наступника Служби
Безпеки України (СБУ) в 70 - роки ХХ століття -
першій чверті ХХІ століття на території
Росії та України.**

Львів, видання II, 2019

Юрій Щикочихін

**Аналіз терору та насилля Комітету Державної
Безпеки (КДБ) та його наступника Служби
Безпеки України (СБУ) в 70 - роки ХХ століття -
першій чверті ХХІ століття на території
Росії та України.**

Львів, видання II, 2019

**Український державний університет в Москві
Украинский государственный университет в Москве
Друкується за рішенням Вченої Ради Українського університету в Москві(УУМ),
протокол №3 від 5 березня 2010 р.**

За редакцією

**Ректора Українського Університету м. Москви,
доктора історичних наук, професора,
академіка Міжнародної Академії Наук Євразії,
завідувача відділу українознавства УУМ,
лауреата премії ім. академіка І. Крип'якевича - Віктора Ідзя**

Юрій Щикочіхін. Аналіз терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КДБ) та його наступника Служби Безпеки України (СБУ) в 70 - роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на Росії та України. Москва, 2010. -56с.

Історико - аналітична праця всесвітньо відомого журналіста та правозахисника Юрія Щикочіхіна “Аналіз терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КДБ) та його наступника Служби Безпеки України (СБУ) в 70 - роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на території Росії та України” приурочена 20 - ти літтю опублікування в “Литератуной Газете” (1989 - 2009) розкритого злочину, скоїного КДБ УРСР по Івано-Франківській області Тисминецькому р-ну над викладачем історії Віктором Ідзьом.

В основу праці поставлений критичний аналіз політичних, юридичних, правових відносин в тоталітарному, комуно - кадебістському режимі УРСР.

Ю.Щикочіхіним, вивчено та проаналізовано формулу терору, тероризму та організацій вбивств, фабрикацій кримінальних справ КДБ та СБУ над істориком Віктором Ідзьом за 30 - ти літній період з 70-х років ХХ по ХХІ століття, та період відновлення та становлення Української держави у 1991 році.

На глибоко - науковому фактичному матеріалі, фактах особистої боротьби з тоталітаризмом, історика Віктора Ідзя, неодноразове посягання КДБ - СБУ на життя, здоров'я, гідність та чесать, автор аналізує та вивчає “правові відносини” та діяльність спец-служб в перехідний період від УРСР до Української держави.

Відтворюються маловідомі, а то й призабуті сторінки історії сучасного терору та тероризму, дискредитації, провокації, організації вбивств КДБ - СБУ кращих представників української інтелігенції, в Україні від Вячеслава Чорновала до Віктора Ідзя.

Особливий акцент сконцентровано на аналізі діяльності радянських спец-служб, які залишилися основним важилем в стримуванні розбудови правового суспільства в Україні.

Рецензенти:

Сімеряга М. – доктор історичних наук, професор відділу українознавства Українського Університету м.Москви, академік Російської Академії Наук.(Росія).

Чопик Б. - доктор філологічних наук, професор штату Юта, професор відділу українознавства Українського Університету м.Москви, академік МАНІ, віце-президент Міжнародної Академії Наук Інформатизації(США).

**Видано за фінансової підтримки колективу
Українського державноо університету в Москві**

Зміст

Вступ. В лабіринтах українського терору та тероризму.....	5
Спроба аналізу терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КГБ) та його наступника Служби Безпеки України (СБУ) в 70 - роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на території сьогоднішньої Росії та України... 6	
Рецензії.....	22

Рецензії:

М.І.Сімеряга.Злочини радянського режиму та КДБ, як гальмо на шляху до побудови правової Української держави. Рецензія на працю Ю.Щікочіхіна “Аналіз терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КДБ) та його наступника Служби Безпеки України (СБУ) в 70 - роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на території Росії та України”.

Б.Г.Чопик. “КДБ УРСР та його сіамський бзизнюк СБУ у поступі терору та теторизму в посткомуністичній Україні”.Рецензія на працю та журналістські розслідування Юрія Щікочіхіна ” Аналіз терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КДБ) та його наступника Служби Безпеки України (СБУ) в 70 - роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на території Росії та України”.

В лабіринтах українського терору та тероризму.

Дослідження всесвітньо відомого журналіста, правозахисника та депутата Державної Думи Російської Федерації(РФ) Юрія Щикочихіна “ Аналіз терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КДБ) та його наступника Служби Безпеки України (СБУ) в 70 - роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на території Росії та України”, це подвиг великої людини, правозахисника та демократа, який один із перших визначних прогресивних російських демократичних журналістів привітав відновлення незалежності Української держави.

У своєму дослідженні Ю.Щикочіхін наголошує, що шлях до демократії, вільної незалежної прокурорської, судової системи, спеціальних служб, які у своїй діяльності керувалися б Конституцією України та “Хартію про права людини” дуже тернистий, особливо, коли мова йде про тоталітарну спадщину, яку отримали Україна та Росія.

У своєму дослідженні “Аналіз терору та насилля Комітету Державної Безпеки(КДБ) та його наступника Служби Безпеки України(СБУ) в 70 - роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на території Росії та України” Юрій Щикочихін на прикладі конкретних сфабрикованих спец-службами кримінальних та політичних справ намагається показати, що шлях від тоталітарного режиму до правової держави є не простим. Автор наголошує, що нові державні утворення Росія та Україна у перші 15 - років свого існування не стали на шлях демократичного та правового улаштування Східної Європи. Опираючись на тоталітарні системи та репресивні органи насилля та терору, спец-служби попередньої тоталітарної епохи ці держави і сьогодні використовують всі репресивні знаряддя та надбання тоталітарної доби, якими СРСР порушуючи права людини, керувався у продовж останніх 70 - ти років...

У своїй праці на фактологічному матеріалі свого власного журналістського розслідування, взявши за основу конкретні сфабриковані КДБ СРСР справи, які автор поєднав із архівною джерельною базою московських надзвичайно таємних архівів, Ю.Щикочіхін відтворив беззаконня та свавілля правоохоронних органів, прокуратури, судів, та особливо спеціальних служб СРСР та незалежних держав України та Росії.

Праця може стати цікавою всім юристам, історикам та політологам, які вивчають історією та політологію становлення та розвитку правої системи, демократичних інститутів в Україні та Росії в перехідний період від тоталітаризму до пост-комуністичного режиму, який носить в своїй основі всі ознаки та компоненти рабовласницької демократії...

Дослідник наголошує, що становлення правової системи це довготривалий і складний процес і що за коротких 15 років її встановлення не можливе. У праці наголошується, що західні демократії до правових держав та виконання хартії “Про права людини” йшли століттями, тому заяви можновладців України та Росії про наявність у них демократії та дотримання прав людини, що переконливо доказав у своїй праці Ю.Щикочихін, є сучасним міфотворенням посткомуністичних міфотворців, обманом, який сконцентрований в контрольованих та керованих спец -службами сучасних засобах масової інформації...

Палкий демократ, поборник прав людини, великий друг українського народу та Української держави, Ю.Щикочіхін, вітаючи відновлення незалежності України, однак нагадує сучасним можновладцям, що не потрібно забувати 70 - ти літню історію терору та насилля, на українським народом та українськими патріотами, всіма тими, хто прокладав шлях до незалежної України...

Приємно відзначити, що праця Ю.Щикочихіна “ Аналіз терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КДБ) та його наступника Служби Безпеки України (СБУ) в 70 - роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на території Росії та України” рецензована визначними вченими, українцями з Росії та США, які публікуються зразу по завершенню викладу праці.

Праця Ю.Щикочіхіна “ Аналіз терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КДБ) та його наступника Служби Безпеки України (СБУ) в 70 - роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на території Росії та України” не залишить байдужим всіх хто бореться за права людини в Україні, як і в цілому за становлення української правової державної системи, яка слугуватиме мірилом моральних та правових цінностей, критерієм при вступі Української держави в Європейський Союз...

Редактор - Ректор Українського Університету м. Москви, доктор історичних наук, професор, академік Міжнародної Академії Наук Євразії, завідувача відділу українознавства УУМ, лауреат премії ім. академіка І. Крип'якевича - **Віктор Ідзьо**.

Аналіз терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КДБ) та його наступника Служби Безпеки України (СБУ) в 70 - роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на території Росії та України.

В 1989 році “Литературная газета” помістила мою статтю “Остання жертва Малої землі” у якій мова йшла про терористичну діяльність Комітету Державної Безпеки (КДБ) проти викладача української історії Віктора Святославовича Ідзя.

Стаття була підтримана прогресивною громадськістю як в Україні та і в Росії. Так щойно утворена в Івано-Франківську газета “Галичина”, передрукувала мою статтю українською мовою і тим самим відкрила землякам історика Віктора Ідзя факти терористичної діяльності та свавілля КДБ в Західних областях України.

В подальшому газети: “Високий замок” статтею “Шукав він правду у Москві”, Івано - Франківська газета “Галичина”, “За вільну Україну”, “Молода Галичина”, “Експес” у слід за “Літературною газетою” піднімали питання з’ясування сфабрикованої справи КДБ над співробітником обласного управління проф - тех - освіти, викладачем історії Віктором Ідзем.

Однак результатів, із - за корумпованості КДБ - а в подальшому його сінхронного, без будь - якої люстрації всіх кадрових офіцерів та генералів КДБ, змінника з 1992 року Служби Безпеки України(СБУ), відсутності діяльності незалежної прокуратури, судів, в які призначалися виключно всі агенти КБД та члени Комуністичної Партії СРСР, з 1992 року агенти СБУ, ніяк не відбулася в користь оправдання цієї нівчому не винної, як виразилася “Літературна газета”, моєю статтею - “Останньої жертви Малої землі”...

Можна говорити, що терор і тероризм в які входять всі компонети провокації, та дискредитації історика Віктора Ідзя, який і сьогодні добивається оправдального вироку, направляючи скаги вже різного з рівня “моральними та інтелектуальними цінностями” президентам України: Л.Кравчуку, Л.Кучмі, В. Ющенку, на жаль, як і покарання злодіянь корумпованого анклаву КДБ, який в 1992 році змінив назву на СБУ - не відбулося...

Тому головним завданням цієї науково - публіцистичної праці є з’ясування питання наявності дієвої юриспруденції в незалежній Україні, настільки вона відповідає хартії про “Права людини”, звичайно, якщо такі права дійсно мають українці в новорутвореному “комуно - кадебістському відстійнику” в якому КДБ - СБУ, являється головним носієм державних та громадських цінностей, що видно, хоча би по жорстокому вбивству кандидата в президенти України, голови Руху Вячеслава Чоновола, отруєння СБУ діоксином іншого кандидата в президенти України Віктора Ющенка та інших багатьох українських партіюрів...

Аналіз суми фактів дає право наголошувати, що в Україні за моральні, фізичні злочини КДБ і очевидно СБУ та порушення прав людини і, зокрема проти однієї людини, історика Віктора Ідзя, КДБ - СБУ, як носій головної, реальної влади в Україні, оскільки всі решту структури української влади, судів, прокуратури, складають всі бувші члени КППС та агенти КДБ, не бажає брати на себе відповідальність за організовану та сфабриковану кримінальну та політичну справу...

Як відомо в цю пору СБУ кидає всі наявні сили, головне, традиційно міліцію, всіх провокаторів, дискредитаторів типу безморального агента КДБ - СБУ Ярослава Гелетія, наприклад в Львові, з метою фабрикування нової кримінальної справи. Власне для цього СБУ почало заманювати історика Віктора Ідзя з Москви в Україну сулячи йому, а потім відбираючи, та принижуючи його гідність, різні посади в установах, звання та нагороди...

Слід наголосити, що за велику епоху радянської влади, Західна Україна, особливо Львів, був нашпигований великою кількістю “доброякісної та різношерстної кадебістської агентури”, тому “правдошукання” зовсім незнайомого, Ярослава Гелетія, який взагалі не був ніколи знайомий з істориком Віктором Ідзем, є предметом нашого подальшого дослідження в надзвичайно таємних архівах Москви, оскільки Ярослав Гелетій досить добре наслідив своїми провокаціями та тирором над іншими людьми, як і своєю провокаторською діяльністю в Росії..., допоки за вислугу, КДБ не перекинув його “для подальшої контррозвідувальної діяльності до Львова, зробивши його там “громадським авторитетом”, “своїм в середовищі репресованих” і т.д....

Все це дає підстави говорити, що вже в незалежній Україні сьогодні є дійсно “жертва

корумпованого військово - політичного анклаву СБУ”, яка дискредитується й тероризується, з урахуванням двадцять чотири години на добу, найжорстокішими, притаманними для КДБ-СБУ, методами терору та тероризму...

Ця людина, дипломований історик Віктор Ідзьо, який раніше протистояв КДБ сьогодні намагається протистояти ще більш дикішому і жорстокішому монстру, який самореорганізувався з урахування нових політичних реалій в Україні, на межі тисячоліть...

Хоча історик Віктор Ідзьо і пасивно та інтелектуально, виходячи з умов розвитку тоталітаризму у неправовому “комуно - кадебістському відстійнику” Україна, шляхом скарг на адресу президентів намагається відстоювати “свої права” проти інфраструктури та системи СБУ, яка брутальними - корумпованими анклавами інформаторів та провокаторів найбільш компетентного гаранта Української Конституції свобод та прав українських громадян, організовує терор, провокації, дискредитації з приміненням біологічної, психотронної зброї та організації фізичного вбивства...

Таким чином, ця героїчна людина, через призму тридцятилітнього часу навчання, фіксованого мною часу 1989 – 2009 рр., життя і боротьби, про яку ще в майбутньому будуть складати легенди, формує свою позицію виключно на науковій основі...

Віктор Ідзьо - це дипломований російськими та українськими установами, історик, доктор історичних наук, професор, академік який в чужій країні, без будь - якої матеріально підтримки, в умовах терору КДБ - СБУ, на основі серйозних та глибоких наукових досліджень, тяжкою працею та власним прикладом виборів всі вчені звання, внаслідок виснажливої праці в велику і дійсну єдину за всю історію в Росії, демократичну епоху президенства РФ Бориса Єльцина. Так, він за десятиліття демократичної історії досяг всього, оскільки появився в Москві в потрібному місці в потрібний час. Це просто його шлях долі. Як бачимо, історик Віктор Ідзьо, як гвардійський офіцер, який брав участь у поваленні СРСР в Москві був учасником барикад та штурму Білого Дому в час повалення комуністичної влади, як і СРСР в цілому, що бачимо з подяки першого демократичного мера Москви Г.Попова та першого демократичного президента Росії Б.Єльцина. Тому, демократична Москва, про що він особисто під час зустрічі, попросив у президента Б.Єльцина, дала йому можливість внаслідок своїх наукових напрацювань отримати всі вчені звання. Нова демократична російська влада утворила на його прохання та прохання його однодумців перший за всю історію Росії Український державний університет, та Український Історичний Клуб міста Москви... Такого ще в Росії не було... Однак Віктор Ідзьо домігся всього цього не для себе, а для всіх українців в Росії. Як бачимо із перевірених архівних джерел не все було так легко і Віктор Ідзьо внаслідок важкої праці в архівах та бібліотеках Москви дійсно, внаслідок захистів дисертацій та атестацій в Москві в 1997р. - кандидата історичних наук, 1998р.- доцент, в 2000 році - професор, у 2002 році, захистив докторську дисертацію, отримавши серйозну високого рівня кваліфікацію та освіту під керівництвом великих московських вчених, що відтворено в його авторефератах кандидатської та докторської дисертацій...

В цей же час освітнього та наукового сходження, історик Віктор Ідзьо, який внаслідок інтелектуальної розвинутості ось уже впродовж більше як тридцять років, що немислимо в терористичній практиці КДБ - СБУ, протистоїть “найінтелектуальній” в світі репресивно-терористичній на території України машині, КДБ та його доморощеному монстру, анклаву провокаторів, дискредитаторів, терористів, бандитів та вбивць - СБУ.

По великій справедливості для мене він є як великим вченим так і народним героєм України, що видно хоча би з наукової концепції “Українська держава в IX - XIII століттях”. Це я з’ясував в Москві у вченого секретаря Вченої Ради по захисту кандидатських та докторських дисертацій, професора Олега Григоровича Храбана, який показав мені копію його докторської дисертації, всі протоколи, всі бюлетні з архіву з захисту докторської дисертації Віктора Ідзя, автореферат якої, мені видався досить колоритним. Уявіть собі українські вчені в Україні, по докторській дисертації у Віктора Ідзя опубліковано 72 наукові статті та 2 монографії ємністю по триста сторінок. Як бачимо із протоколу від 31 жовтня 2002 року за підписами голови вченої ради по захисту кандидатських і докторських дисертацій, академіка Петра Кононенка та вченого секретаря Олега Храбана, Віктор Святославовч Ідзьо:” захистив докторську дисертацію на тему: ”Раннеславянское общество, раннеславянская государственность - зарождение и становление

християнства на прикладі території України”. За її захист проголосували всі члени вченої ради, десять докторів історичних наук, одногосно, а це визначні російські вчені. Академік Б.О.Рибаків вважав славіста Віктора Ідзя, доктора історичних наук, професора УУМ, великим вченим. Українські історики Віктор Ідзьо та Петро Толочко, були єдиними, хто були запрошені серед всіх українських вчених на ювілей історика - академіка Бориса Рибаків, що проходив в Російській Академії Наук та Московському державному університеті...

Однак ні захист докторської дисертації, захист якої пройшов блискуче, чомусь недооцінюється та дискредитується СБУ, чи применшується та знищується лже – науковцями “кадебістськими істориками, громадськими діячами”, які запламували себе вихвалюваннями КПРС в своїх лже - наукових дослідженнях та дисертаціях, які сьогодні вже не можна називати науковими дослідженнями, як і їх авторів вченими, хоча всі вони працюють в університетах та науково-дослідних закладах...Таких “лже вчених”, як показують дані дисертаційного відділу Російської державної бібліотеки, до 90%, якщо взяти за основу “дослідження” дисертантів членів КПРС (безпартійних немає) з Івано - Франківщини, Львівщини та Київщини, як і всієї України взагалі, тоталітарної епохи...

Всі ці “фахівці”, про що було наголошено ще в 1989 році в “Літературній газеті”, зап’янали себе доносами та провокаціями проти Віктора Ідзя в Івано - Франківську, Львові та Києві..., що теж є фактажем, який проаналізований мною з джерел надзвичайно таємного архіву “стукачів та провокаторів КДБ” у Москві...

Всі ці особи сьогодні проживаючи в Україні і навіть не здогаються, що вся їхня “діяльність”, зокрема й тетору над істориком Віктором Ідзем, знаходиться в надзвичайно таємних російських архівах, які вивезені на межі тисячоліть до Москви...

І хоча суть сфабрикованої справи уже над вченим Віктором Ідзем, буде нами виложена вище, однак аналіз джерел з надзвичайно таємних архівів, які мені, як члену комітету по держбезпеці депутату Державної Думи Росії були надані, на сьогоднішній день, дають право наголошувати, що як і в радянський час так і в час незалежної України репресивні органи КДБ та СБУ не бажають нести відповідальність за скоєні злочини проти української інтелігенції, зокрема проти вченого - історика Віктора Ідзя...

Слід наголосити, що в 1992 році українським судом за поданням прокурора України в Києві “начальнику контр -розвідки КДБ по Івано - Франківській області, полковнику Лісовському, був винесений смертний вирок - “вищу міру покарання”, яка не скасована до сьогоднішнього дня хоча і не введена в дію”, а чомусь відтерміновано із - за повної корупції КДБ - СБУ, які проводять злочинну діяльність проти історика Віктора Ідзя...

Як відомо з травня 2010 року в Україні входить “новий антикорупційний закон”, який поставить в складне правове становище з цієї проблеми СБУ... , оскільки вістря цього закону буде направлена впершу чергу, у нашому розумінні проблеми, прямо проти корупціонерів КДБ - СБУ. Тому зрозуміло, чому появляються у Львові різні “правдошукачі” типу агента КДБ - СБУ Ярослава Гелетія та інших, ”великих вчених”, “громадських діячів” наприклад у Львові професорів - журналістів у Львівському університеті... та “керівників та вчених в НТШ.”, в Івано - Франківську “в Клубі української “інтелігенції” і т. д. Ці “діячі”, сини якого наприклад Ярослава Гелетія всі чомусь у Москві, а доноси він пише під диктовку, будучи кришований відділом - контрозвідки КДБ - СБУ, як засвідчують архівні документи, у Львові...

Як бачимо з аналізу джерел, навіть для проведення сьогодні терору над істориком Віктором Ідзем СБУ єднає своїх провокаторів з московськими, львівськими, івано - франківськими, петербургськими, та інших країн, агентами. Зокрема на конференціях... агентів ФСБ, з агентами СБУ... Діяльність всіх цих “вчених”, ”громадських діячів”, просто провокаторів, є темою мого подальшого журналістського дослідження... Цікаво, а як же “наглядають” за всією цією діяльністю СБУ, обтяжені “наколядуваннями” львівські судді та прокурори? Звичайно на всі ці провокації СБУ Віктору Ідзю треба було б подати чисельні скарги в прокуратуру, суди, звернутись до президента... Так написав, говорить він мені, відповідей немає роками.... А до прокурорів скоріше з скаргою йому напевно треба їхати на їхні куплені за “кровні” по “500 тисяч євро в Баден - Баден”, звичайно не з не пустими руками... Ось все законодавство незалежної України, яке репрезентують “судді - колядники” “прокурори з Баден - Бадену”, “ двічі -

стріляючися в голову міліцейські міністри” та “бездипломні історики - керівники СБУ”, та інша нечесть типу “правдошукача” агента львівського відділу контррозвідки СБУ, Ярослава Гелетія....

Нещодавно київська газета “Київські новини”, та львівська “Експрес” знову підняли питання злочинів КДБ та сьогодишнього СБУ, “загадкової сфабрикованої справи історика Віктора Ідзя”. Характерно, що в Москві, раніше в 2000 році вийшла моя перша книга в першій редакції в якій малюється стан юриспруденції в Україні, робиться огляд сучасного стану спец - служб України і знову піднімається питання по сфабрикованій органами КДБ справі Віктора Ідзя. Подаючи перший видрук із книги “Раби ДБ. ХХ століття. Релігія зради. М.2000, я бажав зробити спробу аналізу терористичної діяльності КДБ в Західній Україні, яку сьогодні “аналізує” СБУ, з небажання нести відповідальність за злочини та корупцію радянського часу. Розгляд джерел, треба наголосити, робиться без будь - якого бажання применшити досягнення помаранчевої революції, після отруєння діоксином кандидата у президенти Віктора Ющенка, такий хід історії українських спецслужб дає право віднести Службу Безпеки України до найкорумпованішої злочиною мафії в Центрально - Східній Європі, що дає право довіряти заяві, виголошеній Юлією Тимошенко на львівському майдані біля Оперного театру, що “СБУ кришує наркотрафіки”...

Оскільки СБУ постала з КДБ, і зчинила ряд вбивств та отруєнь високоморальних та авторитетних українських патріотів та державних діячів, то це дає право наголосувати, що і сьогодні органи СБУ будучи корумпованим терористичним згромадженням, внаслідок того, що історик Віктор Ідзьо бажав перегляду справи, та винесення вироку над полковником КДБ начальником контррозвідки по Івано - Франківській області, ведуть дискримінацію, терор та переслідування усіма наявними силами...

За таких обставин ситуація навколо його справи уже в незалежній Україні внаслідок небажання КДБ - СБУ нести відповідальність за здійснені злочини, не змінилась.

СБУ покриває чикіських злочинців з КДБ, продовжуючи терор, провокації організують переслідування, мета яких вбивство за принципом “є чоловік є справа, нема чоловіка - не має справи”. Ситуація показує, що сьогодні український тоталітарний режим з демократичними гаслами та антуражем та з шою демократії, залишається неправовим, у якому спец-служби СБУ слугують певним політичним лідерам, мафіозним бандитським кланам, залишаючись поза контролем української влади, парламенту, прокуратури та судів. Сучасні органи СБУ не тільки тероризують своїх же громадян, за бажання отримати отправдальний вирок, як наприклад історика Віктора Ідзя, але й всю його сім'ю, що скаладає враження, що закон в Україні, що дишло... Ми повертаємося до старої істини, яка залишилася на рівні моєї статті “Остання жертва Малої землі”, дослідження якої в 1989 році пролило світло на роль КДБ в фабрикуванні справи, як кримінальної так і політичної проти історика Віктора Ідзя.

В свій час, ця сфабрикована КДБ справа, наробила багато шуму, однак із - за корупції в КДБ і доживання СРСР та її юриспруденції останніх днів, КДБ в Україні, що перетворився в СБУ, уник покарання за злочини. Чикісти України, які перелицювалися в незалежну чикіську СБУ, будучи мафіозною, корумпованою структурою, не вибачились за терор над невинною людиною, не змінили на краще становища Віктора Ідзя, а ще з більшою силою посилили терор, насилля над невинною жертвою “Малої землі”, розпочали організувати вбивство. Ідею вбивства в тій чи іншій формі СБУ намагається втілювати до сьогодишнього дня, як в Росії, так і в Україні та навіть в Польщі...

Сьогодишня українська корупція в органах КДБ - СБУ, покриття злочинів тирористів з КДБ, знущання над особами, зокрема істориком Віктором Ідзьом, який добивається отримати оправдальний вирок і покарати злочинців з КДБ, сьогодні СБУ, не дозволяє прокуратурі України, суду бути незалежними державними структурами, які б могли чинити нагляд за терористичною діяльністю СБУ, а правосуддю чинити покарання офіцерів та генералів КДБ за злочини проти українського народу, хоча перші паростки ” з проблеми розгляду справи по голодомору уже є...” .

Всі ці органи є немов би філією КГБ - СБУ, такою ж системою насилля над раніше невинно звинуваченими в Україні з політичних мотивів. Безсумнівно, внаслідок такого законодавчого становища, організацією поза законом залишається СБУ. Проаналізовані нами факти не дають статистики про оправдані вирок для українців проти яких КДБ скоїло злочини, оскільки невідомо, щоб хто небудь був із українських патріотів, які боролись за незалежність України,

офіційно з юридичної точки зору, були оправдані і перед ними офіційно вибачилось СБУ...

Якщо такі особи і були, то це були найпошлюбніші агенти і провокатори КДБ - СБУ, де по їх смерті, якщо не подальшому вбивстві КДБ - СБУ знову перераховувала тимчасово передані матеріальні статки та надбання на свої таємні рахунки...

За таких обставин будь - яка об'єктивність, можна виразитися так в новоутвореному мафіозно - корумпованому режимі Україна - неможлива. КДБ - СБУ залишає істину терору над Віктором Ідзем, а сфабриковану над ним справу не доступною для судочинства, оправдального вироку. Це не одна така справа, в даному випадку просто зовсім невинна людина опинилась на лаві підсудних в зв'язку з амбіціями КДБ, а сьогодні СБУ, зробити його своїм рабом, інформатором і провокатором, яких у неї мільйони...

Одже і сьогодні, покриває мороком п'їтми, перелицьваний чикіський змії, багатотисячний корумпований загін вбивць і насильників українського, та не тільки цього народу.

Перелицювавшись в СБУ, залишившись непокараними за попередні злочини проти українського народу, зокрема у Івано - Франківській області, СБУ, продовжує творити беззаконня, насилля, навіть організовує вбивства над невинною людиною, Віктором Ідзем. Злочини скоєні КДБ за участю міліції та багаточисельної агентури, як це видно із сфабрикованої кримінальної та політичної справи Віктора Ідзя, залишаються поза увагою суспільства, прокуратури, суду якими вправно управляють фахівці з СБУ.

Сума фактів показує, що СБУ це ще більша терористична і мафіозно - кланова команда вбивць..., яка не відстоює інтереси українського народу, людини, а тільки інтереси вузького класу чикіських модерністів та їх з ніг до голови заплямованих агентів та провокаторів, купку аморальних політиків, що утримують владу, очолювану фінансовими олігархами. Усі вони бояться покарання, тому уже в незалежній Україні сфабрикована справа Віктора Ідзя покрита мороком, хоча він звертався і центральний апарат КДБ - СБУ і безпосередньо до президента України Л.Кучми, який на прийомі в Посольстві України в РФ йому заявив: "Ваша справа така, щоби Вас оправдати, треба когось покарати, без покарання КДБ - СБУ Ви не можете бути оправдані". Після цих звернень КДБ - СБУ ще більше посилила тирор проти історика Віктора Ідзя, щоби дискредитувати його, як в Росії так в Україні і навіть в Польщі організовувались вбивства. Що стосується Федеральній Службі Безпеви Росії то їй не вигідне вбивство Віктора Ідзя на території Росії, оскільки вбивство організує та проведе СБУ, а звалить на росіян..., і скажуть в Україні, що вбили "жортокі москалі"... Така сама ситуація і в Польщі...

Повне безправ'я, беззаконня в сучасній, уже Українській державі, за яку, до речі, як ми бачили із справи Віктора Ідзя, він боровся і мріяв з самих що не є своїх юних літ. На жаль СБУ і сьогодні тероризує, як ми бачимо із достовірних джерел... в Росії та переслідує Віктора Ідзя. За таких обставин і це певно розуміє людиноненависницька організація, вона обмежила Віктора Ідзя в усіх правах, він не може опублікувати суть своєї справи в українській пресі, як ми знаємо все що стосується сфабрикованої на дним справи, було надруковане в російській пресі, а вже потім був передрук в українській, хоча в українському режимі ніби є конституція згідно якої, кожний громадянин "має право мати право...", яке СБУ ігнорує... Все це не дає право Вікторові Ідзю бути рівним в правах з "бонзами" з СБУ, навіть повноправним громадянином, який нібито має право в Україні на оскарження злочинів попереднього режиму.

Як бачимо із оперативної хроніки подій впродовж багатолітнього тероту, який веде КДБ - СБУ з метою зламати його волю, він не має жодних прав в Україні: права на здобуття наукових ступеней в питаннях науки, право на працю, лікування. Все що він здобув, мається на увазі наукові ступені, вчені звання - це було в демократичній Росії в Москві заперіод 1997 - 2005 роки. Слід наголосити, що все, що давалось в Україні Віктору Ідзю, згодом відбиралось та дискредитувалось.... Дійшло до курйозу, навіть хворобу "псоріаз" СБУ розвиває при допомозі біо-хімічних припаратів... КДБ - СБУ приміняючи проти нього психотронну зброю, електро - шокери, які вмонтовує в ліжку. Для нього сучасна Україна, з модерними спецслужбами, це Гуляй Поле, розгул терору та садизму. Можна сказати, як ми зрозуміли із справи, терор майже з самого дитинства. Уявіть собі терор КДБ - СБУ 24 години в добу. На протязі дня за ним бігає оскаженіла орда офіцерів та агентів КДБ - СБУ, по усіх закладах та установах де він з'являється, яка намагається шляхом терору та репресій затерти сфабриковану справу, уникнути покарання,

диморалізувати, провокувати, дискредитувати історика Віктора Ідзя... Здійснивши злочин, сфабрикувавши справу, КДБ - СБУ не думає, як законним чином завершити її і дати Віктору Ідзю спокійно займатися наукою, до речі, як засвідчують його останні наукові дослідження, поглядів він не поміняв і далі з наукової точки зору з'ясовує питання розвитку української держави...

За таких обставин ця корумпована орда кидає всі свої зусилля з однією метою провокації, дискредитації, терору та організації доносів, наприклад агента КДБ - СБУ Ярослава Гелетія, для організації нової кримінальної справи...

Зрозуміло, що приватизувавши прокуратуру, суди, СБУ, що не бажає нести відповідальність за скоєні злочини, являється з своєю багаточисельною агентурою основою злочину в Україні, кількість яких із роком в рік росте...

Сьогоднішня Україна настільки відстала, що не є готова нікого оправдати, вибачитись, визнати злочини КДБ, а це говорить, що в кріслах яких сиділи так і сидять чикіські дошогуби, ще більш підступніші, більш вишуканіші фахівці вбивств, терору та насилля, як висловився герой України Юрій Шухевич "примазалися до Української ідеї та державності і чинять подальші беззаконня, продовжуючи добрі традиції НКВС - КДБ на Західній Україні". Натомість, як вважає, історик Віктор Ідзьо, СБУ направляє навіть в Москву високопрофесійних терористів та вбивць, які ганяються за ним в Москві приїжджають з метою подальшої провокації, дескридитації та терору, що видно на прикладі "діяльності" Ярослава Гелетія. Сьогоднішня політична еліта Україна за для спасіння "рипуації УРСР та КДБ" вузько корумпованих інтенресів мафії КДБ - СБУ, готова стерти історика Віктора Ідзя з землі... Вбивці та провокатори, дескридитації з СБУ постійно переслідують його від Івано - Франківська до Москви і немає цьому кінця і краю в безмежному морі терору...

Робимо висновок, сьогодні СБУ, як колись КДБ - це корумпована піраміда злочинців. Сьогодні вони бажають так вбити Віктора Ідзя, щоб тіні за вбивство не впало на цих високопрофесійних душогубів. Число таких санкціонованих Києвом провокацій та вбивств в Москві росте. Це безсумніву "Український акваріум"... український тероризм на державному рівні, що підтвержується яскравим фактом "ввезенням СБУ діоксину з Росії в Україну для отруєння кандидата в президенти Віктора Ющенка..."

Та повернімося до часу, до тієї справи, яку ми описали 30 - років тому в статті "Остання жертва Малої землі", яка вийшла в "Літературній газеті" в 1989 році. Попробуємо ще раз оживити минуле...

А стаття починалася так: йшов 1990 рік... "Історик Віктор Ідзьо живе і працює в Москві..., і шукає виходу з ситуації в яку він попав...І якщо є форма протесту в вигляді страйку або голодування, то він вибрав собі навчання, працю в російських архівах та Російській державній бібліотеці, написання наукових праць, навчання та роботу в українській діаспорі в Москві, де працював викладачем історії в Українському державному Національному Центрі, який відкрила Мерія міста Москви для дітей місцевих українців, вирішивши, що доки справедливість не буде відновлена, додому, в Івано.- Франківск, він не повернеться... Далі від переходить працювати в Московський державний педагогічний університет, на посаду проректора, створює Український державний Інститут, Український державний університет, редагує Український альманах, Українську Історичну Газету в Росії Наукові Вісники Українського Історичного Клубу та Українського Університету. І це все вже в демократичній Москві, чого в Україні він би ніколи не зробив, не дозволили б..., стерли б з лиця землі... Щоправда до цього він мав талант від Бога, який розвинув в демократичній Москві, який він отримав під керівництвом свого талановитого вчителя, учня академіка І.Крип'якевича, доктора історичних наук, професора Володимира Грабовецького в Івано-Франківську...

Намагаємось відновити хронологію злочину в Івано-Франківську... Вдень 13 серпня 1986 року до батька Віктора Ідзя, Святослава Івановича Ідзя, приїхали з обшуком. Приводом вриву КДБ та міліції у приватний будинок Святослава Івановича Ідзя, стала анонімна заява: "в будинку зберігається крадений технічний спирт"...

Спирт не знайшли, але зовсім несподівано з - під шафи був витягнутий пістолет? Марки "ТТ" і дві обойми до нього з шістьма патронами. І співробітники міліції, та супроводжуючі їх працівники КДБ вирішивши на місці, що зброя не могла належати ні батьку Віктора, а ні його

молодшому брату, а ні тим більш матері, і без будь - яких причин затримали Віктора, який до речі до того був співробітником Обласного управління професійно -технічної освіти та викладачем історії в радіоелектронному училищі №4. Майже перед “самою організацією справи вигнаний без будь - яких причин з роботи”, що дає право наголошувати, що “операція КДБ готувалась на протязі довгого часу”, щоб організація, в якій він працював, не могла взяти на поруки, тощо...

Одже без будь - яких на це постанов в той вже вечір Віктор Ідзьо опинився ув'язнений в камері, де до нього були підіслані офіцери КДБ, які “вбивали явку з повинною, шляхом погрози вбиваства ножем”. Штатні співробітники, офіцери відділу контррозвідки КДБ, загрожували, що якщо він не візьме все на себе “пістолет”, то КДБ посадить і вишле в Сибір всю його сім'ю батька матір, а брата виключити з Інституту Нафти і Газу...

В кожній камері сиділи “високопрофесійні” офіцери КДБ відділу контррозвідки, які намагались зломити волю Віктора Ідзя. Оскільки ця операція не вдалася, то КДБ дало наказ з метою залякування, кинути його в камеру смертників, де проходять фізичні розправи над людьми. Камера смертників знаходиться в самому підвалі тюрми. Вона за словами Віктора побудована давно. Вся ця камера оббита войлоком в ній КДБ проводило, як йому здавалось, на протязі довгого часу тортури над українськими патріотами. В основному вона придатна до тілесного катування та побиття. Коли у ній інтелегента б'ють, по перше немає ніяких звуків, стонів, жертва падає і не може ніде вдаритись і отримати зовнішні чи лицеві поранення. Ця кімната оббита повністю войлоком є фаховим надбанням КДБ, тільки вверху через решітку світиться лампочака, яка освічує всю цю горе-кімнату. До мене в тюрму, щоб зломити мою волю, в присутності слідчого КДБ, капітана Майдаченка, так назвав його кадебіст, начальник контррозвідки полковник Лісовський, який прийшовши наголошував, що я повинен все взяти на себе всю цю справу. Він наголошував, що з цієї тюрми ще ніхто за весь радянський час, що існує тюрма, не виходив живим. А раніше вся ця кімната в підвалі Івано -Франківської тюрми, де НКВД-МДБ та в подальшому КДБ проводило фізичні тортури, наголошував мені начальник контррозвідки Івано-Франківської області Лісовський, була до кісток залита кров'ю. Коли я про це пізніше розповів на суді, “судді” ці мої свідчення не коментували і не брали до уваги... а просто мовчали...очевидно боялись туди потрапити... Отже я прийшов до висновку, що всі ці злочини покриває і після відновлення незалежності України і КДБ-СБУ... Все вищесказане, як сказав мені історик Віктор Ідзьо, якщо буде колись слідчий експеримент, він готовий продемонструвати, оскільки весь цей фашизм не був чомусь предметом слідчого експерименту органів прокуратури і суду за 18 років української незалежності і сьогодні стоїть йому перед очима...

Опісля, наголошував Віктор Ідзьо, я без будь - яких причин “постанов” тюремного начальства попав в карцер, на битон на хліб та воду... За яку таку провину, я так і не досі не знаю...Просто, ”справа в КДБ” не йшла, як сказав мені офіцієр контррозвідки в камері, і КДБ вирішило перед судом мене ще раз налякати...

Слідство велося сімь місяців, з них чотири Віктор Ідзьо знаходився під вартою, як ми наголосили в дуже важких умовах...

Всі необхідні матеріали для слідства слідчі Когут, Бандура і другі отримували з КДБ і діяли по їхніх безпосередніх вказівках (сьогодні ці особи ще на волі), тобто слідчі МВД фабрикували кримінальну, а згодом і політичну справу по завданню відділу контррозвідки КДБ, а тобто за наявною юриспруденцією є прямими співучасниками злочину.

Двічі суд спрямовував справу на дорозслідування, тричі змінювалися слідчі, доки нарешті в березні 1987 року справу не припинили “за відсутністю складу злочину”, а “за недоказанністю вини Віктора Ідзя”.

Однак, було видно, що за справою стояв могутній організм КДБ, який за участю слідчих, прокурорів та суддів і організував всю цю справу, а потім почав, за допомогою своєї багаточисельної агентури та провокаторів даліше провокувати та тироризувати історика Віктора Ідзя, що успішно робить і СБУ, до сьогоднішнього дня, не дивлячись на те, що СРСР, змінився, на його певній частині УРСР виникла нова політична інфраструктура з назвою Україна...

Віктор Ідзьо, здається єдиний, за всю історію, хто з Західної України, як говорять “бандерівець” намагався оскаржити терор зі сторони КДБ, в судах Москви, генеральній

прокуратурі УРСР, СРСР, в подальшому, в рамках незалежної України. Він звертався до всіх президентів України, однак уся його діяльність була марна й безуспішна. Більше того! Не залишилися належним чином розглянуті звернення Вікторів Ідзьо в Прокуратурі незалежної України, яке ми взяли на контроль. У мене склалось враження, що новоутворений український тоталітарний режим, це суцільна кругова порука та корупція, яку я означив, як “комуно - кадебістський заповідник”...

До сьогоднішнього дня прокуратура не дала відповіді, а суд не покарав доказаний злочин, організований корумпованим анклавом КДБ - СБУ.

Очевидно в КДБ всюди свої люди, осільки, можна вважати, що прокуратура є і була фікцією перед КДБ в тому числі сьогоднішнім СБУ. Такою вона є до сьогоднішнього дня, тому залишилися без відповіді звернення Віктора Ідзьо в центральні органи влади, відповідно прокуратуру, суди, президенту. Ось чому звернення до Прокуратури незалежної Української держави до сьогоднішнього дня відповіді на злочини КДБ-СБУ не дали...

Однак, в процесі скарг приходили якісь дивні повідомлення - ”відповіді”. Йому повідомляли що: “За допущені в процесі розслідування порушення, в зв’язку з незаконним арештом і притягненням Вас до кримінальної відповідальності, до слідчих Тисменицького РВВС і прокурора району прийняті міри...”.

В квітні 1988 - го прокурор Української РСР написав йому: “За необосноване притягнення Вас до кримінальної відповідальності робітники органів Внутрішніх справ і прокуратури залучені до дисциплінарної відповідальності”.

А в лютому 1989 - го вже заступник Генерального прокурора СРСР повідомив Віктора Ідзя, що: ” до осіб, винних в допущенні порушень в незаконному арешті фабрикації кримінальної справи з метою кар’єризму, а також порушенні законодавства прийняті міри...”.

Нарешті, вже в липні 1990 - го року заступник генерального прокурорам докладно відзвітував секретаріату Верховної Ради “про міри, прийняті в відношенні осіб, винних в незаконному арешті та фабрикації кримінальної та політичної справи. Згідно наших свідчень. Генеральний прокурор України попросив вищу міщу покарання для корумпованих органів КДБ і зокрема для начальника конртрозвідки по Івано-Франківські області”...

Вже в липні 1992 - го року заступник генерального прокурора незалежної України дав мені Юрію Щикочіхину відповідь, що проти начальника конртрозвідки КДБ УРСР по Івано - Фіранківській області підримано звинуваченн в суді за фабрикацію з метою кар’єризму кримінальної та політичної справи проти історика Віктора Ідзя. У зверненні наголошувалось, що прокуратура України попросила в суду вищу міру покарання для начальника конртрозвідки по Івано - Франківські області...”.

Однак такі заяви прокуратури, ще більше посилили терор КДБ - СБУ проти історика Віктора Ідзя.

Пам’ятаємо, коли ми з Сергієм Кісельовим, київським кореспондентом “Літературної газети”, проглядали кипу офіційних відповідей, то здивувалися наполегливості викладача історії уже московської державної школи Віктора Ідзя, що він дійшов усіх вершин радянської юриспринденції, однак правди ніде не знайшов, однак усюди на його дорозі стояла корумпована мафія КДБ-СБУ... Так він єдиний хто зумів до таких вершин дійти! ...

Немає, немає і немає! - терпляче, як дитині, пояснювали йому: КДБ не має відношення до звільнення Вас з роботи. Не КДБ, а міліція і прокуратура “напортачили” в вашій справі! Не підкидували Вам спіробітники КДБ пістолет! І вже тим більше - КДБ не ведеться за вами стеження на московських, київських, львівських вулицях! КДБ - СБУ не тироризує через своїх агентів. Одумайтесь! Вмийтесь холодною водою!

Однак терор настільки ми знаємо із достовірних джерел, секретних архівів КДБ - СБУ був і продовжеться. Сьогодні його веде СБУ, з метою “замнути” корупційну справу. КДБ і сьогоднішня інфраструктура СБУ продовжують займатися терором проти Віктора Ідзя. На цю “справу” кинута вся сила, яка є в наявності сьогодні в СБУ, підключається польські, сучасні російські та інші підрозділи країн на землю яких ступає нога історика Віктора Ідзя, українські наукові та культурні чинники в Україні, зокрема, тісно пов’язане з спецслужбами нинішнє керівництво НТШ, діаспора східна та західна “правдошукачі”, агенти КДБ - СБУ типу Ярослава

Гелетія у Львові...

Згідно наших компетентних джерел, більше десятки тисяч чоловік могли би стати свідками злочину КДБ - СБУ проти Віктора Ідзя, якщо б було після оправдального вироку перерослідунання усього комплексу заходів за десятки років тирору, які чинило КДБ та нині правопріємник СБУ...

Та повернімося до часу коли власне закрутилася офіційна фабрикація справи. Ось що розказав нам сам Віктор Ідзьо, про те, що трапилося 13 серпня 1986 року: "Вранці я приїхав з - Одеси, побув трохи вдома, в селі Угринів Тисминецького району Івано - Франківської області, мати попросила відвезти діду в Івано - Франковск гриби. У діда я пробув хвилин п'ятнадцять, коли задзвонив звінок в двері. Дід відкрив і сказав, що це до мене... На порозі стояли троє. "Поїдеш з нами", - сказав мені один із них і показав посвідчення офіцера КДБ.

"Тобто, уточнюємо ми, тебе затримали не вдома у батьків, а у дідуся - Так... Я нічого не міг зрозуміти. На вулиці стояли дві машини "Жигули" і "Уазик". Двоє робітників міліції були в сорочках, а третій, той що показував діду посвідчення КДБ, був в блюзі, хоча і було дуже жарко. В машині я побачив, що у того співробітника КДБ, щось виглядає чорне і побачив кобуру. Я подумав, що це його обов'язок носити зброю і не звернув на те ніякої уваги, я тільки спитав, куди мене везуть. Однак в подальшому цей же працівник КДБ витягнув пістолет і сказав, що він знайшов його у нас в хаті. Як нині пам'ятаю його в машині з виглядаючим з внутрішньої кишені блюзи пістолетом. Однак коли я про це пізніше говорив ніхто з слідчих ні Когут ні Бандура не бажали цього записувати в протокол...

Одже ми їхали, та я не знав, що цей співробітник везе мені тирор на десятиліття. Все було по чикіськи мов в мороці, я запитав куди везуть, мені відповіли: "Скоро сам про все дізнаєшся"...

Природно, ми поцікавилися: "Тобі показали постанову про затримання?" "Немає. Тільки коли ми під'їхали до нашої Сільської Ради, мені повідомили, що є анонімка, неначе мій батько зберігає крадений спирт...- "А ти - при чім?" - "Я спитав те ж саме... Коли приїхали в село, вони захопили двох "понятих", голову Сільської Ради Раїсу Рушак, та секретаря Ради і ми поїхали в наш будинок. Коли війшли в будинок, вони прочитали здивованим батькам анонімку і постанову про обшук, на право зайти в будинок.

Спирт (хоча мій батько не має жодного відношення до спирту), КДБ та міліція почали шукати спирт - на книжкових полицях... Вони забрали декілька книг і мої вірші, а доки одна людина прощупувала міношукачем стіни, підлогу, інший, той самий, що показував мені посвідчення співробітника КДБ, який був в 30 - ти грасну спеку в блюзі в якого я ще в машині бачив ту саму кобуру, яку потім ніби то знайдуть у нас в будинку, нагнувся, витягнув із потайної кишені (біла нашита матерія - кишеня в середині блюзи) пістолет, витягнув його і сказав що ніби він його знайшов.

Ми були здивовані, оскільки не додумались би на видному місці ставити пістолет, та ще й під ножками шафи. Цікаво, що коли цього співробітника КДБ не було в кімнаті тут працювали з міношукачем і нічого не знайшли.

Цікаво, а як вони шукаючи міношукачем не знайшли того пістолета. А для чого вони принесли міношукач, адже спирт його не потребує. "Міношукач? - до спирту і він зразу не знайшов пістолет - здивувалися ми. Вони що, приїхали на обшук зі спецтехнікою?" - "Так... Коли той працівник КДБ, в блюзі, що задихався від спеки витягнув з - під шафи пістолет, мати почала кричати на нього, що вона щойно прибирала і під шафою не було ніякого пістолета. Щойно я робила порядок під шафою прибирала, і там не було жодного пістолету, це ви підкинули його нам в хату. А спирт то знайшли, запиталим ми". - Ні - " Так вони його і не шукали. Як тільки витягнули свій принесеної пістолет, обшук був закінчений".

Характерно, що зразу вони визначили, що не чийсь інший, а мій пістолет, співробітника обласного управління освіти, викладача історії одного із навчальних закладів Івано-Франківська. "Але як вони визначили, що це твій пістолет? Може бути, його батько сховав?" - "Спитайте у них... Мені сказали, щоб я взяв їжі на одну добу, і відвезли у в'язницю..."- [Це запис нашої з ним розмови в редакції.

А от що він написавши, офіційно, звертаючись, в редакцію "Літетарурної газети": "В камері номері 66, офіцер КДБ, майор, який грав роль тричі судимого, рецидивіста під загрозою

заточеної ложки і лека ножа, який він витягнув з каблука, під загрозою смерті і тих обставин, що якщо я це не зроблю, тобто не візьму пістолет на себе, то мої родичі опиняться на Сибіру, вибивав з мене “з’явлення з зізнанням”, і самий кудись відніс і цей папір, а потім він був на суді єдиним звинувачуючим мене документом.

Суд не повірив “явці”, хоча по сфабрикованій справі не було жодного слідчого експерименту. Слідчий Бандура, перекидуючи цей же пістолет з рук в руки, просив мене взяти його вруки, я не взяв під час зустрічі з ним...

КДБ був розіграний другий суд з неправдивими свідками, агентами КГБ...(Зараз таку роль ж виконує агент КДБ - СБУ, мешканець містечка Дубляни під Львовом, Ярослав Гелетій). Одного разу мене викликав з камери лейтенант - тюремний офіцер КДБ (особистість його так і не встановлена слідством), і запропонував мені співпрацювати з КДБ, пообіцяв, що взамін за це, допоможе вирватися із в’язниці. Коли я повернувся в камеру, там мене всі сокамерники, агенти та штатні офіцери КДБ, яких підіслали в камеру, дружно переконували, що так треба зробити...

Серед тих, що сиділи зі мною в камері я впізнав офіцера відділу контррозвідки Івано-Франківського КДБ, начальник якого і фабрикавав цю справу. Я відмовився і без яких би не було причин попав в карцер на десять суток...

Там підходячі офіцери КДБ та інші знущалися на ді мною. Один раз ввечері мене завели в тюрмі оббиту войлоком кімнату де КДБ проводив розправи над людьми, але бити не стали, хоча переді мною маячили два здорові хлопці, які погрожуючи побиттям, якщо я не розповім про пістолет в суді... Вони вороже на мене споглядали і застрашували тортурами... Потім по вимозі прокурора мене випустили... Вийшовши з тюрми, я побачив усю низищу КДБ... Вони розповсюдили про мене жахливі схири, які перевершили всіх мої здогади.

Суть їх зводиться до того, що я американський чи англійський шпигун, зв’язаний з американською чи англійською розвідкою, що у мене була вилучена заборонена іноземна література і що напередодні я їздив в Одесу на зв’язок з резидентом, що в невідомих “мої друзів” вилучили радіостанцію, а особисто у мене долари та сім екземплярів американської зброї...

Слід наголосити, що сьогодні СБУ розпускає слухи через агента ФСБ І.Шишова, засобами “Літературної України”, та провокаторів – письменників, давніх членів КПРС та агентів КДБ у Львові..., що Віктор Ідзьо агент ФСБ, що є ознакою дискредитації та сучасного терору та тероризму які чинять банд - формування СБУ...

Все це мене розхвилювало, і я тут же пішов на прийом в управління КДБ по Івано-Франківській області. Там мене прийняв співробітник Єгупов, який на моє запитання, на якій підставі органи КДБ розпустили через свою багаточисельну агентуру різноманітні чутки, які заплямовують мою честь та гідність, відповів так: “Раджу тобі мовчати, слухи скоро затихнуть, а КДБ твоє діло припинить...”.

Одже не так все просто в цій історії, все це заставило мене летіти туди де розвивалася ця кар’єристична справа. Ситуація покращувалася тим, що ми знали, що дід Віктора Ідзьо був раніше в м. Тлумачі великим власником земель, лісів та угідь. Коли прийшла радянська влада, дід будучи освіченим чоловіком, оскільки мав вищу освіту, закінчив Віденський паховський корпус, досконало знав вісім іноземних мов: німецьку, французьку, італійську, угорську, польську, чеську, словацьку, сербську, був майором імператорської гвардії Австро-Угорської імперії, високим військовим професіоналом, аристократом, українським націоналістом, людиною, яка була не останньою в системі та структурі армії УНР. Як засвідчують документи, всю військову службу під час Першої Світової війни парадний імператорський полк №6, імператора “Священної Римської Імперії”, такий титул, Австро - Угорського імператора Франца-Фосифа, в якому дід Віктора дослужився за час війни від лейтенанта до майора кінної гвардії, перебував на Західному фронті в Італії та Франції.

Отже із документів, які були в розпорядженні КДБ, бачимо, що дід Віктора воював проти Франції та Італії і не воював проти Росії, в подальшому СРСР чи УРСР. Тільки внаслідок та в час революції в Австрії та Росії вступив, як висококваліфікований військовий офіцер, який пройшов війну на італійському фронті, в армію Української Народно Республіки.

Це єдиний гріх дійсно інтелектуала, адже тільки досконале знання восьми ключових європейських мов, все життя проживання в Відні, особите знайомство з істориком

М.Грушевським, полковником Є.Коновальцем та іншими, про яких знаємо з його справи, дає право високо оцінювати, мені, росіянину, діда, Віктора Ідзя.

Але в громадянську війну багато хто був по різні сторони барикад, тим паче, що в другій світовій війні із-за старості (народився 13 січня 1888 року) дід Віктора Ідзя вже участі не брав, тому тільки садисти могли і можуть знущатися над внуком, учасника першої світової та громадянської війни, як сказали нам в Прокуратурі в Києві “КДБ УРСР, організовуючи кримінальну справу над Віктором Ідзем, з метою вербування в агенти і перегнули палку...”. Ну добре, з КДБ все зрозуміло, боротьба з вітряними млинами “українським буржуазним націоналізмом” було пріоритетною справою чикістів на Україні, але чому знущається і тероризує, організовує кримінальні справи, за участю надзвичайно таємних агентів типу Ярослава Гелетія, залучає всю агентуру в львівській, івано - франківській та київській міліції, ганяється за Віктором Ідзем по інших містах та країнах, покриваючи кричущі злочини КДБ сьогоднішні можна так сказати “фахвці з СБУ”?, це як я можу зрозуміти, якщо примінити термінологію “рабвласницька держава” “тоталітарний”, “фашистський режим”, чи як сьогодні модно говорити “феодалізм в Україні”, або просто садисти, можна сказати, що в СБУ або всі разом “скопом” з’їхали з глузбу, як мені сказали в Києві:” в СБУ просто бездипломні блазні працюють”...

Дальше ми проглядаємо документи діда і бачимо, що з приходом радянської влади, розуміючи, що свій спадок Бойчук Василь утримати не зможе, як і своє майно він добровільно на сході людей в місті Тлумачі, передав землі та ліси, сівалки, косарки, коні та інший реманент, з примусу радянській владі - народу... Все це він зробив, щоб не поїхати у Сибір... Віддавши “добровільно” власність він переїхав у ще один свій будинок в Станіслав нині Івано-Франківськ, де з своїм австрійським військовим дипломом влаштувався “начальником охорони спиротогорілчаного заводу”. Це одна єдина зачіпка, за якою КДБ могло б у 1986 році шукати спирт...? Хоча дід був аристократ, людина честі і гідності, як відомо, коли він працював, то спирт на заводі як і інше майно не пропадало, сам він зовсім не вживав алкогольних напیتків. Тут же його дружина Броніслава працювала суддею...

І хоча НКВД-МДБ в подальшому КДБ його не чіпали, він залишився ворогом народу “українським буржуазним націоналістом”. “Кримінальна Справа” його за взятку, яку дала слідчим МДБ його дружина Броніслава, хоча і була припинена, однак стеження та терор над ним, як бачимо із джерел КДБ, не закінчились до самого кінця його життя....

В подальшому його “вина перед радянською владою” перекинулася і на внуків. КДБ виявило, що дід Віктора Ідзя Бойчук Василь Сафронович, окрім того що був високоосвіченим великим землевласником в місті Тлумачі, підтримував фінансово українські буржуазно - націоналістичні організації, що не було доведено слідством, раніше був членом Української Радикальної Партії...

Із документів КДБ ми бачимо, що в 1918 році збоку своєї матері княжого роду “Скільхоської – Яблоновської – Лапушанської”(дуже довгий і великий латиномовний родовід, думаю, що і самі чикісти в ньому до кінця толком точно не розібрались), дід Віктора Ідзя, окрім великих земельних надбань на Тлумаччині, в прекрасному районі Подністров’я, звідки був родом, отримав у спадок і аристократичний титул, герб і символ, оскільки його більш родовиті родичі, військові офіцери, носії цього титулу, погинули у першій світовій війні. Це теж засвідчено документано, оскільки до спадкового родового титулу додавалось і право на володіння землями по родині матері княжого роду Яблоновської - Лапушанської. Таким чином, як бачимо із документів, внаслідок отримання спадку офіцер австро - угорської армії(що засвідчено документально, що взяв шлюб з Броніславою Петрушинською в місті Тлумачі), та армії УНР після першої світової війни Бойчук Василь Сафронович став дуже багатою людиною... В 1918 - 1920 роках Василь Бойчук був офіцером армії Української Народної Республіки. З архіву КДБ видно, що дід майор Василь Бойчук був під час злуки ЗУНР та УНР, як український офіцер на майдані в Києві, в подальшому в полку Євгена Коновальця армії УНР воював з Червоною Армією і був поранений під Білою Церквою...

І хоча як ноголошувалось, що провини дідів не повинні торкатися наступних поколінь, однак в СРСР все це було не так. За свідченнями Віктора Ідзя тироризувати його КДБ, через діда, розпочало з п’ятилітнього віку...

Дальше це ж робилось в школі, інституті, аж до фабрикації КДБ політичної та кримінальної справи. Сьогодні цю традицію продовжують банд - формування СБУ... Із сфабрикованої справи я побачив, що чикісти спішили з фабрикацією, бо йшла інша доба. Вони розуміли, що через рік два їхня самодіяльність, яку вони розвивали і впроваджували практично з дитинства, стане смішною і нікому не потрібною...

Вони спішили, та ще на порі було 70-ти ліття радянської влади. Нова розкрита справа “буржуазний націоналізм”, і підполковник Лісовський начальник контрозвідки по Івано-Франківській обл. отримував звання полковника, а його шеф, начальник контрозвідки у Києві - генерала, оскільки боротьба з “буржуазним націоналізмом” була святою справою для бандитів з КДБ...

Не одного вони у цій боротьбі загнали на той світ, вигнали з Батьківщини, згадаймо хоча би сфабриковану справу Валентина Мороза в рідному місті Івано-Франківську, за яку й сьогодні ніхто не поніс покарання, вбивство Володимира Івасюка в Львові і т. д. Тому костоломи з КДБ спішучи отримати нові золоті пагони і самонадіяні в свій успіх, так халтурно в спішці сфабрикували справу проти історика Віктора Ідзя, як бачимо в Києві їх підганяли з бажанням доповісти в Москву про “успішно проведену шпигунську операцію над українськими буржуазними націоналістами”...

В КДБ надіялись, що зломають його в тюрмі тортурами, карцерами, кімнатою смертників, де куоннтррозвідники КДБ вели розправи над невинними людьми. В тюрмі Віктор Ідзьо під невиносимими тортурами “все, що їм потрібно” признає, і все решта приложиться. Та не так у садистів сталося, як гадалося...

Вислухавши все це від Віктора Ідзя, ми зрозуміли, що справді все не так просто в цій історії. Треба розбиратися, а для цього треба їхати туди до місця дії...

Справа № 45365 по звинуваченню Віктора Ідзьо в незаконному зберіганні зброї, яке наробило настільки великий шум, шквал перевірок і реакцію вищих прокурорських чинів, вмістилось всього лише в один том - 366 сторінок, це теж здивувало нас...

Сам Віктор Ідзьо неодноразово наголошував нам, що його неодноразово переробляли слідчі Гавадзін, Бандура, Когут та інші по завданню звичайно ж доблесних вояків з КДБ прямо на його очах, відносно поточних потреб та запитів КДБ.

Спочатку про те, що було в “Справі”. В протоколі обшуку у слід за постановою за мотивом обшуку про незаконне зберігання спирту, так і не знайденим і знайденому пістолеті не говориться про ніякі сліди не законної діяльності Віктора Ідзя.

Незаконної діяльності Віктора Ідзьо, ні одного симптома на зберігання чи наявність коли небудь... у нього зброї, зокрема пістолета не має... Знайдений пістолет теж ніяк не кваліфікується... Із справи ніяк не можна було побачити, що він належав історика Віктору Ідзьо, хоча останній незаконно був взятий під варту без санкції прокурора. Двійна гра фахівців з КДБ, та їх міліцейських співучасників злочину(агентів КДБ), а також можливо співучасників злочину з слідчих та прокуратури (агентів КДБ), які як нам здається з справи, теж є високопрофесійні агенти КДБ не має пояснення виникнення кримінальної справи до сьогоднішнього дня...

Ситуація, як нам бачиться, була сколочена КДБ в тандемі, який, мав тихо без шуму, за допомогою прокуратури та міліції, сфабрикувати справу з метою вербовки Віктора Ідзя в агенти КДБ, де замінання справи добродіями з КДБ і звалювання розиграшу на міліцію, мало бути основним лейбмотивом в “агентизації” Віктора Ідзя.

Якщо б справа з пістолетом фабрикувалась виключено за наявним пістолетом, то можна було б сумніватися, що чикіст, який вилучив пістолет в будинку, мав би бути на суді основною ключовою фігурою, та його не було ні у суді ні в справі. Того хто (містер Х) знайшов пістолет ні його прізвища ні особи ні посади ні місця роботи, не було в справі і пістолет немовби невідомо ким був знайдений?. Одже завдання співробітника КДБ було тільки підкинути, тобто сфабрикувати по завданню керівництва КДБ, і свій обов’язок він “чесно виконав”, а потім КДБ його сховало... Однак незрозуміло чому в квартирі Святослава Івановича Ідзьо, на якого власне була анонімка і в квартирі якого знайдений пістолет, а не в кімнаті Віктора Ідзьо, в якого не було знайдено пістолета, на якого анонімки не було, розпочали обшук в його наукових працях та книжках працівники міліції та КДБ?, а в подальшому затримали та завели кримінальну справу?.

Без сумнівно, що до повної фабрикації справи кримінальної потрібний був КДБ ще й політичний контекст, “український буржуазний націоналізм” з використанням “діяльності у час громадянської війни діда Віктора”. Тому тут КДБ, руками міліції розпочало риття в книжках та документах Віктора Ідзя.

Стає зрозумілим, що зброя плюс “буржуазно -націоналістична література”, яскраво дає право чикістам на чергові звання, зокрема полковника, начальника котррозвідки по Івано-Франківській області Лісовському в честь 70-роковини влади Рад і в подальшому прекрасна пенсія з усіма витікаючими пільгами, які до речі цей чикіст і сьогодні має. Лісовський має всі пільги й велику пенсію в сучасній Україні, замість того, щоб ще довго хлебати баланду в українській тюрмі...Такими чином, роблю я висновки КДБ-СБУ в Україні, це корупція, мафія, організована злочинність...

Важко однак повірити, щоб начальник контррозвідки підполковник Лісовський сам наважився на таку фабрикацію, хоча це повинно було б з'ясувати слідство, якого, оскільки воно все корумповане з КГБ та СБУ. Роблю висновок, правди і в сучасній Україні немає...

На мою думку до фабрикації кримінальної та політичної справи його штовхнули його київські побратими, а вірніше начальник контррозвідки України, інакше не можна зрозуміти його бігання з усією своєю недовіренішою агентурою по приймальнях прокуратури, КДБ міста Москви, що ми досконало дослідчили... Розвернутий Лісовським великий шпигунський галас в Івано-Франківську без сумніву був санкціонований з Києва, центрального апарату КДБ. Якщо б не ця корупція Лісовський давно отримав компетентно професійний вирок за фабрикацію політичного та кримінальної справи в 1992 році вже українського суду. Однак кругова порука, корупція, організований державний бандитизм в КДБ - СБУ, підриває державотворчі процеси молодій українській державі. Корупція в Україні, зокрема в КДБ - СБУ не дає змогу піднятися незалежним структурам суду та прокуратурі. Усі ці наші міркування підтвержують вилучені до комплексу з пістолетом книги: “Українська музична енциклопедія”, дитячий журнал “Дзвіночок”, що були видані в 30-ті роки в Західній Україні в Львові, щомісячник “Українська музика”, що видавалася в Львові в 1987-1938 роках, а також з десятків переписаних від руки віршів... Ось і всі “шпигунські та буржуазно - націоналістичні докази провини історика Віктора Ідзя”... Як я розумію, він не мав права мати вдома “букіністичну літературу”...

За першим протоколом обшуку вивчаємо другий, який був проведений на квартирі дідуся того ж вечора. Там підкинули “знайшли” гранату, як виявилась навчальна. Складається враження, зі сміхом скажу допитливого москвича, “ що це не сім'я, а бандерівське підпілля...”, про себе думаю “ну й подонки ці провінційні кадебісти”, “який дешевий провінційний детектив, навіть не Агата Крісті... розіграли”.

Знайшли ми в справі і анонімку з якої КДБ і розпочало свою велику кар'єрську вербовницьку кампанію. Характерно, що в ній не вказано на чиє ім'я вона поступила, хто дав наказ її розглянути. І хто дав наказ без будь-яких причин розпочати таку широкомаштабну операцію за участю КДБ, слідчих, міліції та спец-техніки...

Та все просто, мені стає зрозуміло, провінційне Івано -Франківське КДБ, попросту готувало цю операцію давно. Як зауважує Віктор Ідзьо, я давно відчував і навіть знав, що КДБ щось жахливе готує. Ретельно прораховував усі можливості, та з точки зору існуючого законодавства та Конституції УРСР, я не знаходив нічого такого, щоби дало привід КДБ так грубо діяти з підкиданням зброї та фабрикації кримінальної та політичної “шпигунської” справи. Щоправда ще раніше в тому числі будучи студентом я відмовлявся від “співпраці з органами КДБ”, всяко уникав їх агентів, які влаштовували різноманітні провокації в тому числі і політичні. Власне це відмовляння, очевидно можна поставити в одну із умов такого чикістського наїзду на нашу сім'ю. Без сумніву, я гидував цими подонками чикістськими стукачами, типу сьогоднішнього Ярослава Гелетія, я добре навчився розпізнавати їхні дії ще в школі, пізніше в інституті, армії, на роботі в управлінні освіти, та в училищі де працював викладачем історії. Без сумніву, що усі вони про мої дії доповідали керівництву КДБ, що я їх ігнорую та дискредитую перед українською прогресивною громадськістю. Власне це і стало причиною грубих дій КДБ з 1992 року СБУ... Власне все це змусило КДБ до фабрикації кримінальної та політичної справи, зокрема підкидування зброї та роздмухування “ українського буржуазного націоналізму” з вилученої

літератури (Української Музичної Інциклопедії). Характерно, що для підкидування зброї був використаний досить високопрофесійний чикіст, капітан КДБ. Власне він, як на мою думку і керував під час цієї операції “обшуку” цими укомплектованими КГБ слідчими, міліціонерами, правцівниками прокуратури, фахівцями з спец-техніки. Весь цей корумпований томдем і сьогодні займає чільні пости в вищеприведених організаціях... Та це не дивно, оскільки, як виразився недавно герой України Л.Лук’яненко: ”Україна залишається корумпованим неправим тоталітарно-терористичним режимом, КДБ-СБУ, вбили Вячеслава Чорновола, який до речі вийшов живим з радянської в’язниці. Сьогодні при владі терористи і вбивці в новій епостасі, які є будівниками незалежної України”. Наша думка, як бачимо із сфабрикованої справи над Віктором Ідзем, розвинувши корупцію в Україні, мафія КДБ-СБУ, так і не зробила ніяких висновків з радянського тоталітарного минулого, далі покриває раніші сфабриковані справи над українськими патріотами, вона і внаслідок неможливості втілити старі, вигадані з агентами типу Ярослава Гелетія, нові “віяння беззаконня”... Така позицію КДБ-СБУ може говорити що СБУ, як новий корумпований анклав, який сховавшись за новими “українськими штандартами”, залишається по суті старою командою насильників, терористів та вбивць не понісших ніяких покарань за вбивства та терор за українською інтелігенцією. Це можна судити із того, як КДБ з клаптика паперу “анонімки” побудував цілу справу, з числючимся за КДБ пістолетом та вилученої в будинку Віктора Ідзя, очевидно високоосвіченого діда “Української Музичної Інциклопедії”. Однак для маскування своїх планів КДБ висунуло на перший план міліцію. Можна собі уявити, що за якоїсь “анонімки” з місця зірвався сам начальник слідчого відділу міліції, який захопив з собою усі наявні засоби для обшуку в стінах і під підлогою, почав спірт шукати міношукачем, а закінчив риттям в книгах Віктора Ідзя і під кінець чикіської епопеї, без санкції арештував Віктора Ідзьо. Та це ще не все. В камері зражу ж майор КДБ, особа так слідством і не встановлена, Віктору Ідзьо під горло був поставлений ніж, примінення залякування і вербовка в тюрмах, це нормально і притаманно для діяльності КГБ, особливо в Івано-Франківській області... Що стосується відправлення Віктора Ідзя в камеру смертників, та карцер то це вже зовсім по чикістськи... Однак Віктор Ідзьо виніс всі тортури і КДБ не вдалось його завербувати, хоча прикладались всі сили. Суд, слідчі, адвокати і свідки як і судді, очевидно, явно всі були агентами КДБ, однак явно виражена фальш не пройшла. Однак те, що суд переслідував явно чикістські вимоги видно із того, що оправдального вироку суд не дав, оскільки за вимогами КДБ, усе повинно продовжитись, оскільки КДБ і як бачимо в подальшому СБУ не зупиняється на половині дороги... Така ситуація продовжується до сьогоднішнього дня, амбіців в необеріївських банд-формувань дуже великі, тому уже СБУ дальше сповідує: терор, насилля, знущання з приміненням найсучаснішої апаратури, психотронної зброї, вишколених, агентів та провокаторів. Віктор Ідзьо наголошує: провокація 24-години в добу зміцнила мене, я уже привик бачити перед собою дискредитатора, провокатора, не важно звідки чи це “Клубу української інтелігенції” чи з “НТШ” чи з іншого науковго чи освітнього закладу... Я завше розумію, що кудись мене приймають, а потім виганяють, тероризують, дискредитують, принижують... Така сучана сутність банд - формувань СБУ...”. До цього всього в мене вже виробився імунітет, це вже просто стиль життя. Характерно, що як раніше так і тепер чикісти КДБ-СБУ приміняють без належного оформлення, та прокурорського та судового дозволу, спец-техніку, зокрема психотронну зброю... Виглядає, що ніби її не беруть, а на самому ділі вона використовується. Так коли ми перевірили використання спец-техніки в будинку Святослава Ідзьо (батька Віктора), ми так і не знайшли відмітки, про її вилучення на обшук в будинку Святослава Ідзьо. Адже за це незаконне примінення, агентів КГБ та міліції, зокрема начальника слідчого відділу Когута слід було віддати під суд. Однак, як тоді так і зараз закони на агентів КДБ-СБУ не поширюються. Характерно що обшук в Івано-Франківську в будинку бабусі проводився без санкції прокурора міста Івано-Франківська, де Тисменецький слідчий відділ на проведення такого обшуку права не мав. Одже за таких обставин видно, що КДБ був впевнений в своїй справі разом з своїми агентами з слідчого відділу, та міліції... Справа явно фабрикувалась з наказу та по завданню КДБ. В ньому були сміхотворні свідки, які в перший день слідства брехали, що чули про пістолет в Віктора Ідзьо, а на другому суді відмовлялися від своїх свідчень, мотивуючи тим, що на них натиснуло, щоб давати такі свідчення КДБ. Однак при всіх перепитіях ніхто ніколи ні при яких обставинах ніякого пістолета

в історика Віктора Ідзьо, навіть його найблищі друзі, родичі та знайомі, як бачимо із справи, та агентурних донесень КДБ-СБУ, за останні 20 років не бачив. КДБ та слідство зібрало тільки слухи, які самі розпустили за участю своїх агентів та власний підкинутий співробітником КДБ пістолет, як рахується, як ми виявили в в одній із справ в КДБ... Уявіть собі який злочин, взяти пістолет з однієї справи, підкинути його невинній людині і сфабрикували іншу справу. Уявіть собі, які це “подонки ці івано - франківські чи всі скопом, українські чикісити”, фахівці з боротьби з “українським буржуазним націоналізмом”. Уявіть собі картину, спочатку обшук, що проводився за допомогою спец-техніки, яка не знаходить в кімнаті ніякого пістолета. Потім уже опісля в кімнату входить співробітник КДБ, який в 30-ти градусні жару в блюзі, з середини якої відтопирився власне цей же пістолет, нагинається і знаходить пістолет. Опісля, коли він підкидає власний принісший, що рахується за управою КДБ пістолет, відтопирення на блюзі счезає... Важко запідозрити, що міліція підкинула пістолет. Усі міліціонери були в сорочках з коротким рукавом і тільки один чикіст в блюзі у 30-ти градусну жару з внутріньо облаштованої кишені в якому відтопирювався пістолет. Він підкинув пістолет, за яго наявою і була сфабрикована справа. А потім пістолет зі справи дивним чином щез, а вірніше перекочував до їх законних власників у ту справу КДБ, де в одній із справ рахувався. За таких обставин впливає дика справа, яка коштувала невинній людині, Віктору Ідзьо, із - за злочинної діяльності необеріївських банд – формувань КДБ-СБУ, цілого життя.

В подальшому ці ж самі злочинці з КДБ СРСР перефарбувавшись в СБУ продовжують внаслідок своєї корумпованості, злочинну діяльність відносно історика Віктора Ідзьо. Мотив покривання справи і терор уже нових українських необеріївських банд - формувань, що сьогодні іменується СБУ- зрозумілий.

Ці ж самі люди, як ми зрозуміли із побаченого списку фахвців СБУ, що були в КДБ, залишилися в органах і продовжують свою кроваву діяльність по дестабілізації української держави...

Перелицювавшись в СБУ необеріївські банд-формування не нашли в собі сили волі змінити фашиський стиль роботи. Вибачитися і оправдати нещасних, зокрема “Останню жертву Малої землі”, історика Віктора Ідзя. Замість того, щоб оправдати невинну жертву, вибачитись за попередній терор, необеріївські банд-формування іменуємі сьогодні СБУ, посилили терор, пропокації, дескрпидитацію Віктора Ідзя, намагаючись за будь яку ціну уникнути покарання... Тому то “пістолет” та книги ніяк не знаходять власника ім'я якому уже в сьогоднішній час - необеріївські (фашиські) банд-формування, кати - СБУ.

Ось так знайшли пістолет, який і нині є предметом замовчування найкорумпованішої, нарепресивнішої, найвласнішої відаючої мільнонами душ українців необеріївської банди злочинців з червоними квитками в Україні іменуємої СБУ, які і нині вважають себе найретельнішими оберігачами нової державності, а на самому ділі є садистами і десподами, злочини яких ще чекають свого судового вироку...

Закінчуючи розгляд нашого науково-кримінального дослідження наголошу, про необхідність дослідникам розпочати наукові дослідження по вище визначеній темі... оскільки злочини КДБ і перехідний період спецслужб до СБУ, коли власне панувало безвладдя і процвітало насилля, потребують ретельного наукового та судового дослідження як і морально-людського та юридичного обґрунтування...

Нехай дане дослідження стане дороговказом для молодих правників, істориків та журналістів у вивченні цієї складної, однак важливої для становлення державності та законності в Україні, проблеми...

Список використаних джерел та література:

- 1.Ю. Щикочихин. Дело №45365 (МВД) Тисминецкий район Ивано-Франковской области, 1986 год.
- 2.Ю. Щикочихин Дело №12 (КГБ), по Ивано-Франковской области (1976-1986).
- 3.Ю. Щикочихин. “Последняя жертва Малой земли”. Литературная газета, М., 1989, 13 августа.
- 4.Ю. Щікочіхін. Остання жертва Малої землі. Галичина, Івано-Франківськ, 1990, 18 липня.
- 5.Степан Кошлан. Шукав він правду у Москві. Високий замок. Львів, 1998, 11 грудня, с.9.
- 6.Б.Вівчар. “Жертва Малої землі.” Шукаюси правди і справедливості змінила свою долю, хоч правди не добилася ні в Москві ані в Києві. Галичина, Івано-Франківськ, 1998, 17 листопада, с.7.
- 7.Ю. Щикочихин. Раби ГБ. XX век. М. 1999.
- 8.Ю.Щікочіхін. Раби ГБ. Релігія зради - спроба аналізу терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КГБ) та його наслідника Служби Безпеки України (СБУ) в 70- роки XX століття - першій чверті ХХІ століття на території сьогодношньої Росії та України. Науковий Вісник Українського Історичного Клубу.М.1999,с.168-170.
- 9.Ю.Щекочихин.Рабы ГБ.ХХ век. Религия предательства.(История терора ГБ над В.Идзьо). Киевские ведомости. 7 марта 2000, с.14.

Рецензії

М. Сімеряга

“Злочини радянського режиму та КДБ, як гальмо на шляху до побудови правової Української держави”. Рецензія на працю Юрія Щікочіхіна “Аналіз терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КДБ) та його наступника Служби Безпеки України (СБУ) в 70 - роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на території Росії та України”

Отже в черговий раз вийшла праця Ю.Щікочіхіна “Аналіз терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КДБ) та його наступника Служби Безпеки України (СБУ) в 70 - роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на території Росії та України”. Вона визвала в широких наукових колах Москви дискусію, яка ще раз зачепила питання наявності в пост-радянських режимах прав людини.

Слід зауважити, що в сьогоденній Росії це питання надалі з'ясовує Юрій Щікочіхін, провідний журналіст “Літературної Газети”, дослідник злочинів Комітету Державної Безпеки СРСР (КДБ), депутат Державної Думи Російської Федерації від фракції “Яблоко”. Він не бачить кордонів, які би могли сховати злочинців та їх наступників з органів КДБ і намагається на усьому пост-радянському просторі притягнути їх до відповідальності по діючих уже сьогодні конституціях, зокрема в Росії та Україні, між якими зокрема в цьому напрямку укладений широкомаштабний договір...

Своєю статтею в офіційному науковому виданні він намагається максимально з наукової точки зору розглянути питання сучасного стану юриспруденції та ролі спецслужб в сьогоденній Україні. Ю.Щікочіхін як з журналістської так і з дослідницької точки зору подає своє бачення та необхідність новій українській владі вирішення кризової ситуації по проблемі сфабрикованої в 80-х роках органами КДБ по Івано-Франківській обл., за участю міліції кримінальної справи № 45635 та політичної справи №12[1].

Він досить аргументовано, на прикладі конкретної сфабрикованої кримінальної та політичної справи ставить питання та відповідає на них перед сучасною українською владою, прокуратурою, судом. Без сумніву, що форма його викладу журналістська, однак на конкретному ґрунті, наявності безпрецедентного випадку, Ю.Щікочіхін, аналізує стан юриспруденції по відношенні до конкретної людини до якої і сьогодні як і раніше приміняється терор та насилля Комітету Державної Безпеки (КДБ) та його наслідника Служби Безпеки України (СБУ) ось уже першій чверті ХХІ століття на території сьогоденньої Росії та України та Польщі[2]. Автор на матеріалах глибокого дослідження намагається захистити пересічного громадянина України, Росії від свавілля та насилля українських, в конкретному випадку спецслужб (СБУ), яка на його думку, є корумпованою організацією. За висновками Ю.Щікочіхіна сьогоденні українські спецслужби нічим по своїй сутності не відрізняються від КДБ СРСР, а інколи вони, як зазначає сьогодення парламентська думка України, більш жорстокіші ніж їх попередники, тому наголошує дослідник їх слід кваліфікувати як: необерієвські банд - формування, які сьогодні змінили назву з КДБ на СБУ. СБУ потребує всестороннього контролю з сторони Верховної Ради України, відповідно створеного за наглядом за СБУ парламентського комітету. Сам факт, що СБУ, міліція, прокуратура, суд підчинені президенту на його думку є злочинним, оскільки вони стали “слугою одного пана”, його політичної партії, класу олігархів до яких він належить. Це видно хоча би по тому, що президент України Л.Кучма озайомлений з справою історика Віктора Ідзьо, однак будучи залежним від спецслужб “він не хоче їх карати за попередні злочини, як це президент України Л.Кучма висловився на зустрічі з істориком В.Ідзьо під час зустрічі з української діаспорою Росії в Посольстві України в Росії”[3].

Слід зауважити, що ще одна публікація Ю.Щікочіхіна в Науковому Віснику Українського Історичного Клубу м. Москви в Редакційну Раду якого входять 18 докторів та професорів історичних та філологічних наук по питанню нез'ясованої (сфабрикованої кримінальної та політичної справи над істориком В.Ідзьо) є непоодиноким явищем в Україні та й в Росії. Ще до цієї публікації долю свого учня намагався з'ясувати вчитель історика В.Ідзьо доктор історичних наук, професор, академік АН Вищої Школи України, Заслужений діяч науки та техніки України, провідний український вчений Володимир Васильович Грабовецький. В своєму ювілейному виданні, в якому він класифікує роботу

своєї Прикарпатської історичної школи В.В.Грабовецький наголошує:”... Мій учень Віктор Ідзьо, який був невинно реприсований не відомо по яких причинах в 1986 році після виходу з чикіських казематів покинув Івано-Франківськ після тривалих знущань і поїхав лікуватися до Москви. Довгий час про його долю я не знав, однак не дивлячись на знущання йому і там вдалося повернутися до науково-просвітної роботи. Він став організатором науково-культурологічного Товариства “Український Історичний Клуб” в м.Москві, який функціонує як юридична особа, а також державної установи” Український Університет міста Москви”[4].

Слід зауважити, що ще в 1990 році газета московських українців відзначала, що історик Віктор Ідзьо в Москві займається питаннями оправдання своєї особи перед злочинами КДБ. Зокрема московська газета “Собеседник” за 1990 рік наголошувала, що в пошуках правди історик Віктор Ідзьо пройшов всі коридори радянських органів: прокуратури, спецслужб та верховного суду, однак правди в країні, наголошував “Собеседник”, немає... [5].

Що стосується діяльності історика Віктора Ідзя, як наукового та освітнього діяча в Москві, то із газети Український Кур’єр ми дізнаємося, що історик В.Ідзьо взяв активну участь в діяльності Історичної Секції Товариства Славутич, що почало в 1990 році функціонувати в Москві. Ось як характеризував роботу секції пан. Ольшевський у своїй статті “Про роботу Історичної секції тов. “Славутич” у першому номері газети товариства “Український кур’єр” за 1991 р.: “Вивчати історію України ми почали своїми науковими силами. З рефератами на основі своїх історичних розвідок виступили найбільш підготовлені члени історичної секції: Омелян Масикевич, Петро Титаренко, Віктор Ідзьо, Володимир Осауленко, Юрко Кобіщанов, Віктор Білий[6].

В цей де час прямо із приймальної Верховної Ради СРСР Віктору Ідзьо вдалося розповісти, коротко, кореспонденту щойно утвореної газети “За Вільну Україну”, яка в чилі 2 за 1990 рік помістила статтю згідно висновків якої ставало ясно, що КДБ сфабрикувало справу над істориком Віктором Ідзьо з метою “завербування його в свої агенти”[7].

Таким чином займаючись історією і одночасно своєю справою Віктор Ідзьо привернув увагу в Москві відомого журналіста і поборника прав людини Юрія Щікочіхіна, який і взявся з’ясувати “загадкову кримінальну та політичну справу В.Ідзьо”, що скоро й було виложено в статті Ю. Щікочіхіна “Остання жертва Малої Землі”[8].

Стаття була підтримана щойно утвореною в Івано-Франківську газетою “Галичина”, яка передрукувала статтю Ю.Щікочіхіна і тим самим відкрила землякам Віктора Ідзьо факти терористичної діяльності та свавілля в Західних областях України орагнів КДБ, сьгоднішнього СБУ[9].

Як вважає Ю. Щікочіхін, така справа виникла внаслідок відсутності діяльності незалежної прокуратури, яка являється і сьгодні маріонеткою СБУ, ніяк не послідувала в користь оправдання цієї невинної, як виразилася Літературна газета “Остання жертва Малої землі”[10].

В 2000 році Ю.Щікочіхін через газету “Киевские Ведомости” ще раз підняв питання сфабрикованої над Віктором Ідзьо кримінальної та політичної справи, однак приездент, прокуратура та СБУ до яких звертався історик Віктор Ідзьо і яких сьгодні світова громадськість та українські парламентарі звинувачують в причетності до ряду політичних вбивств ніяк не відреагували на публікації, навпаки посилили терор за участю репресивних органів СБУ з метою “ затерти сфабриковану над істориком В.Ідзьо справу”.Ситуація юридично не з’ясується до сьгоднішнього дня. Щєб пак тут за новий теророзм, вбивства політиків: В.Чорновола, Г. Гонгадзе та других треба відповідати, а Ю.Щікочіхін хоче, щоби КДБ-СБУ з прокуратурою та судом відповідало за старі злочини...[11].

Ситуація показує, наголошує Ю Щікочіхін, що сучасні органи СБУ не тільки тероризують своїх же громадян, за бажання отримати отправдальний вирок, як наприклад Віктора Ідзьо, але й всю його сім’ю, “стравлюючи маму та брата з Віктором”. Все це скаладає враження, що законів в Україні взагалі немає... Безсумнівно, внаслідок такого законодавчого становища, СБУ залишається організацією поза законом. Проаналізовані нами факти з праці Ю.Щікочіхіна, не дають статистики про оправдальні вирокі за злочини КДБ... Одже і сьгодні, покривається мороком сфабрикована справа, заукважує Ю.Щікочіхін. Залишаються непокараними за попередні злочини, зокрема проти Віктора Ідзьо фахівці з КДБ-СБУ. За таких обставин справа В.Ідзьо ось уже 30 років чекає свого наукового обгрунтування, клопіткого дослідження, юридичного висновку прокуратури, суду[11].

У висновок зауважимо, що Юрій Щікочихін досить ретельно вивчив матеріали сфабрикованої КДБ кримінальної та політичної справи історика Віктора Ідзя, як і правове становище в сучасній Україні, тому його дослідження із небагатьох журналістських заслугове уваги й подальшого для наукового дослідження існуючої проблеми істориками та правознавцями...[12].

Список використаних джерел та література:

- 1.Ю.Щікочихін. Раби ГБ. Релігія зради - спроба аналізу терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КГБ) та його наслідника Служби Безпеки України (СБУ) в 70- роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на території сьгоднішньої Росії та України. Науковий Вісник Українського Історичного Клубу. М.1999,с.168-170.
2. Ю.Щікочихін. Раби ГБ. Релігія зради - спроба аналізу терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КГБ) та його наслідника Служби Безпеки України (СБУ) в 70- роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на території сьгоднішньої Росії та України. Науковий Вісник Українського Історичного Клубу. М.1999,с.168-170.
3. Ю.Щікочихін. Раби ГБ. Релігія зради - спроба аналізу терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КГБ) та його наслідника Служби Безпеки України (СБУ) в 70- роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на території сьгоднішньої Росії та України. Науковий Вісник Українського Історичного Клубу. М.1999,с.168-170.
- 4.Історик України. Ювілейний збірник на пошану академіка В.Грабовецького. Івано-Франківськ. 1988,с.187.
5. Собеседник.М.1990.г, октябрь.
6. Український Кур'єр. М., 1991 №1, с.2.
7. За Вільну Україну.1990.№2.
- 8.Литературная Газета.М.1989, 13 августа.
9. Галичина.Івано-Франківськ.1989, 16 жовтня.
- 10.Ю.Щікочихін. Раби ГБ. Релігія зради - спроба аналізу терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КГБ) та його наслідника Служби Безпеки України (СБУ) в 70- роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на території сьгоднішньої Росії та України. Науковий Вісник Українського Історичного Клубу. М.1999, с.168-170.
11. Киевские Ведомости. Матр. 2000.
- 12.Ю.Щікочихін. Раби ГБ. Релігія зради - спроба аналізу терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КГБ) та його наслідника Служби Безпеки України (СБУ) в 70- роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на території сьгоднішньої Росії та України. Науковий Вісник Українського Історичного Клубу.М.1999,с.168-170.

Б.Чопик

“КДБ УРСР та його сіамський бзизнюк СБУ у поступі терору та реторизму в посткомуністичній Україні”. Рецензія на працю та журналістські розслідування Юрія Щикочіхіна “Спроба аналізу терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КГБ) та його наслідника Служби Безпеки України (СБУ) в 70 - роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на території сьгоднішньої Росії та України”.

Терор в Україні проти національно-свідомих українців, які боролися за відновлення Української держави, це логічна діяльність КДБ УРСР та необеріївських банд - фомувань, які самоозначили себе з 1992 року, як Служба Безпеки України (СБУ). Їх логічне завдання продовження володарювання комуно - кадебіською системою над Україною та українським народом[1; 2; 3].

Фактично, те, що всі борці за волю України, зокрема історик Віктор Ідзьо, в “комуно-кадебіському відстійнику” Україна, залишилися фактично бидлом і не був допущений до влади, як і не оправданим за злочини КДБ проти нього, говорить багато...

Тому рецензована мною праця Ю.Щикочіхіна вірно наголошує, що яскраві представники політв’язні, такі як Вячеслав Чорновіл та ніші, які боролися за відновлення України, були КДБ - СБУ фізично знищені[1].

Надаючи позитивну рецензію на працю “Аналіз терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КДБ) та його наступника Служби Безпеки України (СБУ) в 70 - роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на Росії та України” відомого в США своїми критичними статтями російського журналіста Ю. Щикочіхіна, мене привернула доля українця- історика Віктора Ідзя, який спочатку протистояв спецслужбам КДБ, та їх правопріємнику - СБУ, які, яка вірно зауважив у своєму дослідженні Ю.Щикочіхін, попираючи права українців, очолюють володарювання в “комуно-кадебіському відстійнику” – Україна[1;2;3].

В цей же час, як вірно наголошено в праці, українські демократичні та патріотичні сили, внаслідок хиторо-мудрих комбінацій та маніпуляцій КДБ-СБУ опинилися в рабовласницько-демократичних оковах нового комуно-кадебістського неправового тоталітарного режиму, що й спричинило Помаранчеву революцію - всенародне повстання українського народу, та виникнення феномену - президента Віктора Ющенка, яким справедливо було надано звання героя України командир УПА генералу Р. Шухевичу, та провіднику ОУН С.Бандері і т. д...

Однак у правовому відношенні президент Віктор Ющенко майже нічого не зробив, по крайній мірі не вирішив сфабриковану КДБ-СБУ справу Віктора Ідзя, документи по якій було йому передано йому через академіка Петра Кононенка, як і своє отруєння..., так і інші сфабриковані КДБ кримінальні та політичні справи проти української інтелігенції...[1].

Все це дає підстави надати позитивну оцінку праці, яка постала на підставі ретельного дослідження журналіста та депутата Дежавної Думи Росії Юрія Щикочихіна[2;3].

В “Аналізі терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КДБ) та його наступника Служби Безпеки України (СБУ) в 70 - роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на Росії та України”, віддаючи належне звитязі та мужності історика Віктору Ідзьо, вірно відмічено, що права людини, юридичні розслідування злочинів КДБ - СБУ, люстрація злочинної діяльності проти українського народу та української інтелівгенції, які вчинили генерали та офіцери КДБ в Україні залишилися справою розмов сучасних українських мрійників та провокаторів уже нової інфраструктури СБУ... [1;2;3].

Список використаних джерел та література:

- 1.Ю.Щикочихін. Раби ГБ. Релігія зради - спроба аналізу терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КГБ) та його наслідника Служби Безпеки України (СБУ) в 70- роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на території сьгоднішньої Росії та України. Науковий Вісник Українського Історичного Клубу.М.1999, с.168-170.
- 2.Ю.Щикочихін.Последняя жертва Малой земли. Литературная Газета. М.1989, 13 августа.
- 3.Юрій Щикочіхін.Остання жертва Малої землі. Галичина.Івано-Франківськ.1989, 16 жовтня.

Науково - публіцистичне видання

Юрій Щикочихін

**Аналіз терору та насилля Комітету Державної
Безпеки (КДБ) та його наступника Служби
Безпеки України (СБУ) в 70 - роки ХХ століття -
першій чверті ХХІ століття на території
Росії та України.**

Перевидання II

**Підписано до друку 3. 03. 2019. Формат 60x84/а
Друк резोगраф. Папір офсетний Гарнітура pragmatika.
Ум. Друк. Арк. 32, 81. Обкл.- вид. Арк 23, 48.
Наклад 300 прим. Зам № 864.**

**Видавництво технічного відділу
Українського державного університету в Москві.**